

4) узељ изъ стеблей жита, коими связываются снопы: После кѣту простратъ стъркове на земж, натрупатъ надъ тѣхъ нажнѣтыя рѣкойки, и тогава съединяватъ корени на направенное отъ стъркове вѣже, и бнѣще съ дѣсное колѣно, и притягающе съ двѣ рѣцѣ, свързватъ посрѣдствомъ рѣчицы снопъ, кѣту подпхнѣтъ крайще на вѣтрѣ. *Пк. 55.* Тойзи горный снопъ подпхнѣтъ подъ вѣжѣ на горны снопове и отъ двѣ страны, да го не пригуря вѣтрѣ. Той снопъ брани цѣль крѣхчецъ да ся не мокри отъ дѣжда. *ib. 56. Ср. подъ сл. клѣчище, стара мачка.*

Възелень *пр. 1)* узловатый: Сичките други хранителни растения иматъ възлѣтъ, прозябаючи подъ земита корѣтъ, пускаючи отъ себѣ си класове, които живѣятъ само нѣколко мѣсяца. *З. 268.*
2) сочленовный: Остаръ възелень (*articulé*) ревматизмъ. *ib. 80.*

Възелъ *с. м. 1)* узељ, пакетъ, денежная посылка. **Възяздче** *ум.* узелокъ: Д. влази съ фенеръ и възелъ дрехи (*Reisebündel*). *Рш. 102.* Отвърза отъ поѣса му цѣль възелъ съ жѣлтици. *Тб. 66.* И туеъ е гордевия възелъ. *Л. Д. 1876 р. 92.* Възелъ възла държи. *Ч. 140.* Нему едва за хлябъ бѣ устало нѣкой друга парица, коя вържеше въ девять възела и на всякъ часъ попииваше. *Зк. 128.* Уздравены писма, както и възеле (группе), скѣпоцѣнны нѣчѣта, мостры и други такымы. *ib. 1869 р. 46.* Възеле ся прѣдавать и приемать у всички-тѣ пощански станица (скелѣ), дѣ-то са отбива поща-та по сухо. *ib. 1875 р. XXVIII.* Да са истриваме подиръ кѣпане-то съ фланеле, сѣщи и съ англійски и кѣлчищни кѣрпи, истѣжани съ възелчѣта. *Л. Д. 1876 р. 112.* Обѣ облакѣ, тучкѣ: Завръза ся на склон-атъ небесны малко възяздче. *Р. 68.* *2)* задача: Нѣ въ него любопытството ся разбуждаше повече и повече щото рѣши, какѣто и да е, да развържи тоя възелъ. *Х. I, 120.*

Въсеница *с. ж.* гусеница: Желви-тѣ по нивѣ-та испожадѣтъ дѣ-да-си е брѣмбари, мелчеви, въсеници. *Л. Д. 1876 р. 58. См. сл. гѣсеница.*

Въсѣж *м. дл.* морщу. **Въсѣж** *са* морщусь: Данило захваналъ изново да въси вѣждитѣ си и да глѣда на младата си жена упорито и грозно. *З. 87.* Такива нѣща са не харесваха на нашите ергенчѣта, и тие въсѣха вѣждитѣ си и хаѣха устните си. *ib. 82, 93.* „Знаеш ли ти какъ ся печѣлатъ парите?“ питалъ Нено и въсилъ си. *ib. 210.* И не знае клето На кого да робщи,— Кому да са въси, Кому да са сѣрди. *Л. Д. 1876 р. 156.* **Въслю** *с. м.* бука. *II.*